ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι, σὲ κρατῶ στὴν ὑπηρεσία μου, εἶπε ὁ γέρο Παρνταγιὰν στὸν μακρὸ ἀνεψιό τοῦ οἰκονόμου τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανσύ, Γκίλ, καὶ μπῆκε μαζύ του στὸ μέγαρο...

***

Εἴκοσι μέρες μετὰ τὴν εἴσοδό του στὸ Παρίσι, ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴ Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας.

Ἡ γιορτὴ δόθηκε στὸ Λούβρο μὲ κάθε ἐπισημότητα καὶ μεγαλοπρέπεια καὶ ἐπακολούθησαν χοροί, στοὺς ὁποίους οἱ Οὐγενότοι χόρευαν μὲ καβαλλιέρους Καθολικούς. Ἔγινε μάλιστα κι' ἕνας χορὸς προσωπιδοφόρων, στὸν ὁποῖο ἡ νεόνυμφη Μαργκὼ παρουσιάστηκε μ' ἕνα φόρεμα ποὺ ἄφινε νὰ φαίνωνται γυμνὰ ὅλα σχεδὸν τὰ κάλλη της.

Τὸ Λοῦβρο ἔλαμπε ὁλόκληρο ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν φώτων καὶ ἡ αἴθουσες ἦσαν γεμάτες ἀπὸ προσκαλεσμένους, οἱ ὁποῖοι χόρευαν καὶ τρωγόπιναν στὴν ὑγειὰ τῶν νεονύμφων. Μπρὸς στ' ἀνάκτορα σπρωχνόταν ἄτειρο πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖο μὲ μεγάλη δυσκολία συγκρατοῦσαν οἱ βασιλικοὶ φρουροί. Παρ' ὅλες δὲ τὶς ἀπαγορευτικὲς διαταγὲς ποὺ εἶχαν ἐκδοθεῖ, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πολίτες ἔφεραν ὅπλα καὶ θώρακες καὶ φώναζαν ἄγρια :

— Ζήτω ἡ ἐκκλησία !....

— Θάνατος στοὺς Οὐγενότους !....

— Κάτω οἱ ἄπιστοι !....

Κατὰ τὴν ἀλησμόνητη αὐτὴ ἡμέρα, ἐνῶ ἡ νύχτα ἁπλωνόταν σκοτεινὴ στὴν πόλι τοῦ Παρισιοῦ, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων καὶ ὁ γυιός της Κάρολος Θ', βρισκόντουσαν μόνοι τους σ' ἕνα δωμάτιο, τοῦ ὁποίου ὁ ἐξώστης ἔβλεπε πρὸς τὴν ἀριστερὴ μεριὰ τοῦ Σηκουάνα.

Ὁ Μωρεβὲρ πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ διάβασε...

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸ γυιό της στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ τὸν πείση νὰ προδῆ σ' ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα καὶ τὸ κατώρθωσε. Ἔπρεπε νὰ σφαγοῦν οἱ Οὐγενότοι, μιὰ καὶ βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι στὸ Παρίσι τὶς ἡμέρες αὐτές.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἔφερε στὴν ἀρχὴ ἀντιρρήσεις, μὰ στὸ τέλος, ἀδυνάτου χαρακτῆρος ὅπως ἦταν, ὑπέκυψε.

Οἱ Οὐγενότοι θὰ ἐσφαγιάζοντο !...

Κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας της αὐτῆς, ἡ Αἰκατερίνη ἀποχαιρέτησε τὸν Κάρολο, ψιθυρίζοντάς του :

— Προσέχετε νὰ μὴ σᾶς ξεφύγη οὔτε μιὰ κίνησι, οὔτ' ἕνας λόγος, οὔτ' ἕνα νεῦμα ποὺ θἄδινε σ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους Οὐγενότους νὰ καταλάβουν τί τοὺς μαγειρεύουμε. Πρέπει, Μεγαλειότατε, νὰ προσποιηθῆτε γιὰ λίγες μέρες, γιατὶ ἀλλοιῶς χαθήκαμε ὅλοι μας....

Ἡ βασιλομήτωρ βγῆκε ὕστερα ἔξω καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς προσευχῆς της.

— Πάολα ! φώναξε.

Ἡ Φλωρεντινὴ θαλαμηπόλος της παρουσιάστηκε ἀμέσως.

— Εἶνε ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ περιμένω ; ρώτησε ἡ Αἰκατερίνη.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη. Ὁ ἕνας βρίσκεται στὴ μιὰ αἴθουσα κι' ὁ ἄλλος στὴν ἄλλη, ὅπως διατάξατε.

— Περίφημα ! Ἂς ἔρθη ὁ πρῶτος, ὁ μπράβος, κι' ἔπειτα ὁ ἄλλος.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξαφανίστηκε καὶ γύρισε σὲ λίγο, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕναν ἱππότη, ποὺ ὑποκλίθηκε μέχρι ἐδάφους μπρὸς στὴ βασιλομήτορα.

— Καλησπέρα, φίλτατε Μωρεβέρ, τοῦ εἶπε ἡ Αἰκατερίνη μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο στὸ δόλιο πρόσωπό της. Βλέπω μ' εὐχαρίστησι πὼς ἐξακολουθεῖτε νὰ εἶσθε φίλος μας καὶ πάντοτε πρόθυμος στὴν πρόσκλησί μας, ὅταν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ γενναίους καὶ ἀφοσιωμένους ὑπηκόους....

— Ἡ Μεγαλειότης σας μὲ καθυποχρεώνει μὲ τὶς ἐκφράσεις τῆς ἐμπιστοσύνης της, ἀποκρίθηκε ὁ Μωρεβέρ.

— Ἄ, μπᾶ, καλέ μου Μωρεβέρ. Ἐγὼ πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι ἐκτιμῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ δὲν ξεχνῶ νὰ τοὺς ὑποστηρίζω.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, Μεγαλειοτάτη, ὅτι καὶ τὴ ζωή μου ἂν πρόκειται νὰ θυσιάσω, θὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως χάριν τοῦ στέμματος ! ἀπάντησε μὲ σταθερότητα ὁ ἐπισκέπτης.

— Βρισκόμαστε σὲ πολὺ δύσκολες περιστάσεις, ἀγαπητέ μου, ἐξακολούθησε ἡ Αἰκατερίνη. Καὶ σκέφθηκα νὰ καταφύγω σὲ σᾶς, γιατὶ μᾶς περιστοιχίζουν ἄπειροι ἐχθροὶ καὶ πρὸ πάντων τὸ γυιό μου....

— Ποιὸ γυιό της ἐννοεῖ ἡ Μεγαλειότης σας ; ρώτησε ὁ Μωρεβέρ, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς πῆγε στὸ δοῦκα ντ' Ἀνζοῦ.

— Μὰ ποιὸν ἄλλο, παρὰ τὸ βασιλέα ; Δυστυχισμένο παιδί ! Δὲν ξέρετε πόσο τὸ λυποῦμαι, τόσο ἀσθενικό, τόσο ἀδύνατο, τόσο ἀπροστάτευτο ποὺ εἶνε ! Σᾶς ἐκάλεσα λοιπὸν ἐδῶ καὶ σᾶς παρακαλῶ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ δείξατε ὥς τώρα γιὰ τὸ δοῦκα ντ' Ἀνζοῦ νὰ τὴ μεταβιβάσητε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα στὸν ἀδελφό του, τὸν βασιλέα.

— Μεγαλειοτάτη, ξέρετε ὅτι εἶμαι ἀφοσιωμένος μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ στὸν κύριό μου. Ἂν λοιπὸν μὲ χρειάζεται ὁ βασιλεύς, μπορῶ νὰ θυσιασθῶ ἀμέσως πρὸς χάριν του, σὰν πιστὸς ὑπήκοός του.

— Ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε, κύριε Μωρεβέρ, νὰ ὑπηρετήσετε τὸν βασιλέα, θὰ σᾶς φανερώσω τοὺς ἐχθρούς του.....

— Μήπως ἡ Μεγαλειότης σας ἐννοεῖ τοὺς Οὐγενότους ;

— Ἀκριβῶς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, παρὰ τὴ γενναιοδωρία μας, παρὰ τὶς ἀμέτρητες παραχωρήσεις μας, παρὰ τὸ γάμο τῆς θυγατρός μου μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ἐξακολουθοῦν νὰ συνωμοτοῦν ἐναντίον μας καὶ νὰ συρρέουν ἀπὸ παντοῦ στὸ Παρίσι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάρουν στὰ χέρια τους τὴν πρωτεύουσα. Ἄ, Μωρεβέρ, τρέμω γιὰ τὴν τύχη τοῦ γυιοῦ μου....

— Γιατί, Μεγαλειοτάτη, δὲν πιάνετε τὸ ναύαρχο Κολινύ ; Ὁ στρατὸς τῶν Οὐγενότων θἄμενε τότε χωρὶς ἀρχηγό....

— Εἶνε πολὺ ἀργά, φίλτατε Μωρεβέρ, πολὺ ἀργά. Νὰ φυλακίσω τὸν ναύαρχο ! Καὶ ποιὸς θὰ τολμοῦσε ν' ἀναλάβη μιὰ τέτοια εὐθύνη ;

— Ἐγώ ! εἶπε ὁ Μωρεβέρ.

— Ἐσεῖς ;

— Μάλιστα. Γιατὶ ὄχι ; Ἂν μοῦ δώση ὁ βασιλεὺς διαταγή, συλλαμβάνω ἀτόφιε κιόλας τὸν Κολινύ, στὴ μέση τῆς γιορτῆς....

— Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἀδύνατον ! Θἦταν τρομερὸ σκάνδαλο ! Ἄχ, τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι ! Ὤ, ἂς μποροῦσε νὰ εἰσακούση ὁ Θεὸς μιὰ παράκλησί μου ! Θὰ σωζόταν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ κράτος. Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν εἶνε διατεθειμένος νὰ μᾶς ἀκούση, θέλει νὰ μᾶς κάμη νὰ ὑποστοῦμε σκληρὲς δοκιμασίες. Μονάχα μιὰ καλὴ ἀρρώστεια θὰ μᾶς ἀπήλλασσε ἀπ' τὸν Κολινύ, χωρὶς σκάνδαλα καὶ χωρὶς σκοτοῦρες. Δυστυχῶς ὁ διαβολεμμένος αὐτὸς γέρος στέκεται πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του. Ἐκτὸς ἂν κατὰ σύμπτωσι...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ βασιλομήτωρ σώπασε κάπως δισταχτικὴ κι' ὁ Μωρεβὲρ ἐχαμογέλασε.

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπόν ; τὸν ρώτησε ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ Μωρεβὲρ ὅμως ἤθελε νὰ λάβη ρητὴ διαταγή.

— Ἂν κατὰ σύμπτωσι ;.... ψιθύρισε.

— Ναί, βέβαια, εἶπε ἡ βασιλομήτωρ. Ἂν κατὰ σύμπτωσι πέση, νὰ ποῦμε, ἕνα κεραμίδι στὸ κεφάλι του...

— Ἐγὼ ξέρω μιὰ καλύτερη λύσι, εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Νομίζω δηλαδή, ὅτι ἕνα καλὸ τρομπόνι στὰ χέρια ἑνὸς ἐπισκηθίου μου φίλου θὰ κατορθώση πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἕνα κεραμίδι.

— Καὶ πῶς θὰ ἐνεργήση ὁ φίλος σας ;

— Θὰ σταθῆ ἀπλούστατα στὴ γωνία ἑνὸς δρόμου καὶ θὰ περιμένη τὸ ναύαρχο, ὁ ὁποῖος ἀναχωρεῖ καθημερινῶς ἀπὸ τὸ Λοῦβρο κατὰ τὴν ἴδια ὥρα καὶ περνᾶ ἀπὸ ὡρισμένο μέρος, γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του.... Γνωρίζει ἡ Μεγαλειότης σας τὸν σεβασμιώτατο Βιλμούρ ;

— Τὸν ἐφημέριο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ;

— Ἀκριβῶς. Λοιπὸν ὁ ἐφημέριος αὐτός, ποὺ εἶνε πιστὸς φίλος τῆς ἐκκλησίας μας, κατοικεῖ ἀκριβῶς στὴ διασταύρωσι τῶν δρόμων, ἀπ' ὅπου περνάει κάθε μέρα ὁ ναύαρχος. Τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ του ἔχουν ἕνα πυκνὸ δικτυωτό. Ἂς ὑποθέσουμε λοιπόν, ὅτι ὁ φίλος μου φιλοξενεῖται στοῦ ἐφημερίου καὶ ὅτι στέκεται μπρὸς στὸ παράθυρο μὲ τὸ τρομπόνι στὸ χέρι, τὸ ὁποῖον ἐκπυροσκροτεῖ κατὰ τύχην, καὶ σκοτώνει τὸν ναύαρχο ποὺ περνᾶ ἀπὸ κεῖ. Μὲ ἄλλα λόγια, θὰ εἶνε ἕνα θλιβερὸ περιστατικό, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ εὐθύνεται κανένας καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ Μεγαλειότης σας θὰ καταστενοχωρηθῆ.

— Ἂν ἀληθινὰ πραγματοποιηθῆ ἕνα τέτοιο σχέδιο, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη, ὁ φίλος σας θὰ πληρωθῆ πλουσιοπάροχα. Μήπως ξέρετε τί ζητάει γι' ἀμοιβή ;

(Ἀκολουθεῖ)